

Forfatter: Winther, Christian

Titel: O! var jeg!

Citation: Winther, Christian: "O! var jeg!", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid60716/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Du har forgjettet mig nok,
Da kommer Beileres Flok,
Ja vel en Snees!

Lille Cathrine!
Jeg elsker dig inderligt ømt!
Det har du aldrig vel drømt,
Ak! men kun jeg!
Snart vil jeg sige dig det,
Pige! forstaaer du mig ret,
Da skal jeg lystig og let
Ile til dig!

O! VAR JEG!

O! var jeg Kammen i dit Haar!
Med disse Lokker gyldne, rene,
Som volde dybe Hjertesaar,
Jeg, prydet med Golkondas Stene,
Mig kunde inderligt forene; —
O! var jeg Kammen i dit Haar!

O! var jeg Kjeden om din Barm!
Hvor skulde jeg mig smidigt føie;
Jeg blev da vist saa elskovsvarm,
At Sneen smelted, og dit Øie
Du vilde kjærligt mod mig bøie;
O! var jeg Kjeden om din Barm!

O! var jeg Uhret ved dit Bryst!
Da maatte jeg jo med dig vanke;
Med evig sød urolig Lyst
Jeg kunde mod dit Hjerte banke,
Og lytte til din skjulte Tanke; —
O! var jeg Uhret ved dit Bryst!

O! var jeg blot den lille Hund,
Som hviler ydmygt ved din Side,
Da kyssed mig din Rosenmund,
Du lokked mig med Ord saa blide,
Du klapped mig med Hænder hvide; —
O! var jeg blot din lille Hund!

Men jeg er ei din lille Hund,
Jeg funkler ei som Kam i Haaret,
Mig kysser ei din Rosenmund,
Du har som Lænke mig ei baaret;
Og, skjøndt du har til Død mig saaret,
Jeg er dig mindre end din Hund!

SONET.

Som naar en Draabe, født i Morgenrøden,
Selv i sit Fald med tusind Farver praler,
Og blank i Muslingdyrets Barm neddaler,
Som ubevidst modtager Ætherføden;

Og føler snart saa stærkt den indre Gløden,
At Skallen sig som Himmelbuen maler,
Men dog sin Skat med Livet dyrt betaler,
Thi Perlen bliver moden først med Døden; —

Saaledes er min Elskov i mit Hjerte
En himmelsk Draabe, der med alt det Søde,
Som Jord og Hav og Eden har i Eie,

Fortærer Livets Kraft, men trods sin Smerte
Dog lader mig i hellig Vellyst gløde,
Indtil den strækker mig paa Gravens Leie!